

STOTINU BRIGA PATRONAŽNE SESTRE

Iz Doma zdravlja u Zlataru

Dom zdravlja u Zlataru zbrinjava 30.999 stanovnika. Patronažnu skrb obavlja šest patronažnih sestara, što znači da svaka zbrinjava 5100 stanovnika. Samo dio pučanstva nalazi se u većim mjestima, dok se do ostalih kuća dolazi znatno teže pristupačnim seoskim putevima, što itekako otežava obavljanje patronažnih posjeta, te se veliki dio radnog vremena troši na pješačenje.

Uz pad životnog standarda, porast nezaposlenosti, veliki broj staračkih domaćinstava, imamo puno umirovljenika, gotovo i kao broj zaposlenih. Zatvaranjem rudnika i građevinskih poduzeća nestao je i veliki broj umirovljenika, koji iako ranije umirovljeni, dosta poboljšavaju kako od kardiorespiratornih oboljenja, oštećenja lokomotornog aparata, uz često prisutan alkoholizam s posljedičnim oštećenjima sve do dekompenzirane ciroze. Dio stanovništva nam se bavi poljoprivredom, maksimalno opterećujući organizam što, opet, dovodi do ranijeg oboljenja. Upravo kod te populacije uloga patronažne sestre je značajna. Ona često prva uoči simptome koji ukazuju na ozbiljnije oboljenje i potrebu posjetu liječniku. Kod utvrđenih bolesti, kontrolira provođenje terapije, provodi higijensko dijetetske mjere uz edukaciju bolesnika i cijele obitelji. Problem u radu su nam

uz kronične bolesti i osamljena staračka domaćinstva. Djeca obično žive u gradovima, rijetko dolaze kući, jednostavno u trci za održavanjem standarda izgube osjećaj za roditelje. Problemi se povećavaju kad oni postaju teže pokretni ili nepokretni. Za njih i sama pomisao za odlazak k liječniku, predstavlja veliku poteškoću. Lijekove uzimaju neredovito, a njima treba netko da ih na to stalno podsjeća. U mnogo takvih obitelji, patronažna sestra postaje jedini i redoviti gost, čak češći od vlastite djece, ona postaje jedini i redoviti gost, čak češći od vlastite djece, ona postaje upućenija u njihove navike, strahove i očekivanja. One vode točnu evidenciju o našim dolascima, a ako nas nema, boje se da nam se nešto dogodilo. Možemo reći da oni, jednostavno, računaju na nas...

Drugi veliki problem u radu nam je edukacija i priprema obitelji za povratak kroničnog bolesnika kući. Znamo da se oni danas ranije vraćaju, i time se znatno teže miri obitelj nego sam bolesnik. Obitelji treba objašnjavati novo ponašanje njihovog ukućana koji se zbog bolesti promijenio, učiti ih živjeti, ophoditi se s njima, znati prihvatiti bolest i takovo stanje.

Nije problem u prevenciji decubitusa i pneumonije već u prihvaćanju takvog stanja i iznalaženju načina da se što više olakša život bolesniku. Uspijemo li u tome barem djelomično, mi vidimo svrhovitost našeg rada.

Kao sestre osjetimo zadovoljstvo u uspješnoj suradnji sa mladom majkom i novorođenom bebom. Lijepo njegovana beba, dojena barem šest mjeseci naš je zajednički uspjeh i pretpostavka sretno obitelji.

Veliku pažnju posvećujemo prevenciji rahitisa i anemije, a na visoki postotak procjepljenosti smo također ponosni, jer to osjećamo kao dio našeg rada.

Naše kućne posjete doživljavaju kao posjete prijatelja, nekog na koga uvijek mogu računati, nazivati ispričati - da je danas njihova beba napravila nešto novo. Često uz našu djecu na terenu proživljavamo prvu povišenu temperaturu, prve zubiće, prve korake i padove. Majke inače imaju dosta predrasuda i ako ih uspijemo uvjeriti da je njihovo mlijeko dobra, najbolja i jedina hrana za njihovu bebu, onda vjerujete da za vlastita zadovoljstva ima razloga.

Stoga s punim pravom možemo reći, da smo jedini zdravstveni djelatnici prisutni od rođenja do smrti.

U takve obitelji smo uvijek dobro došli, a kao najveće priznanje, zadovoljstvo i potrebu za našim radom, doživljavamo porukom utisnutom na otpusnici iz rodilišta:

"PO POVRAATKU KUĆI JAVITE SE VAŠOJ PATRONAŽNOJ SESTRU"

Ana Kudelić